

ter til faste Gager, er fastsat, dersom det ikke vil lade sig gøre, afgjøre eensidigt af Folkethinget, maa Landstinget i dette Tilfælde vindicere sin og med det Samme Regjeringens Ret, vindicere sig, at denne Sag som enhver anden Sag, der ikke er en Bevilling for et enkelt Aar, bliver afgjort ved en særlig Lov, saaledes at alle Dele af den lovgivende Magt, faa den bestemte og ligelige Indflydelse derpaa, som tilkommer dem. Det er det Spørgsmaal, hvorom det dreier sig. Skulde derfor Folkethinget, ikke ville gaae ind derpaa, ja, saa foreligger Spørgsmaalet om hele Bevillingen, saa foreligger der Spørgsmaal om en Bevilling, der et enkelt Aar er forlangt af Regjeringen, hvor man ikke har kunnet blive enig om de Betingelser, man vilde knytte dertil. Saa er der ikke Andet for, end at Bevillingen maa falde bort, thi det vil dog vel Ingen antage, at det ene Thing skulde kunne paatvinge det andet, baade en Bevilling og de Betingelser, der skulle knytte sig til denne Bevilling. Men herom foreligger der et andet Forslag, hvorom jeg ikke skal udtale mig. Jeg anbefaler dette Endringsforslag, der er stillet for endnu at gjøre det muligt, at den paa tænkte ønskelige Reform kan komme til Begyndelse i dette Finantsaar.

Hjerring: Det erede Landsting vil see, at jeg i Forbindelse med den erede Bde Landstingsmand, for 10de Aars (M. P. Bruun) har tilladt mig at stille det Endringsforslag, at hele den i Finantslovens § 9 indførte Bestemmelse om de juridiske Embedsmænds faste Gage skulde falde bort. Jeg maa nu først værgе mig imod den Mistydning af dette Forslag, som om jeg skulde nære en mindre levende Interesse for den Sag, hvorom der er Tale, end enhver Anden. Dertil, jeg troer, at det er paa Tiden jo før jo heller at ophæve denne middelalderlige Gagering, som for Tilfældet finder Sted med Hensyn til de juridiske Embedsmænd. Det har derfor ogsaa glædet mig ved Sagens anden Behandling at høre den høitærede Justitsminister erklære, at hvad enten han faaer en saadan Bemyndigelse igjennem Finantsloven eller ikke, vil han dog, efterat Rigsdagens Mening nu er bleven ham bekendt, af hervede Evne stræbe at naae dette

Maal. I en saadan Udtalelse søger jeg for min Part en meget større Garanti end i et saadant Guldkorn, som er kastet ind i en eller anden Lov (Christensen: Hør!). Nu kan man sagtens sige, at man ikke kan vide, hvilke Mænd vi have til Ministre i næste Samling, — der er jo rigtignok kun et halvt Aar dertil — men ligesom jeg har det Haab, at vi ville beholde det nærværende Ministerium i en ikke lidet længere Tid, saaledes ligger der i alt Fald ingen Garanti i, at Sagen omtales her i Finantsloven. Vi have jo alle seet Exempel paa, at en lovgivende Forsamling i det ene Aar har vedtaget en Lov og i et følgende Aar har gjort et heroisk Stormløb for at indkaste den samme Lov. Altsaa mener jeg, at Garantien ikke bliver større i det ene Tilfælde end i det andet. Man kunde maaskee sige, at det er en Inconsequens fra min Side, naar jeg ved Sagens tidligere Behandling selv har stemt for Bestemmelsen og nu har stillet et Endringsforslag, hvorved det foreslaaes, at den heelt skal udgaae, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at Sagen stilles sig anderledes nu end tidligere under Sagens foregaaende Forhandling; dengang var Taler, efter min Opfattelse om en Bemyndigelse for Justitsministeren til at gjøre Prøve med de 15,000 Rb. paa at sætte Justits-Embedsmændene paa fast Gage; nu dertil, saaledes som Sagen er kommen fra det andet Thing, foreligger Sagen i en ganske anden Form, i en Form, som efter min Overbeviisning har den meest indgribende Betydning for vort hele constitutionelle System. Jeg skal søge videre at ophæve dette. Der er nemlig en lille Paragraph i Grundloven, § 34, der lyder saaledes: „Rigsdagen bestaaer af Folkethinget og Landstinget.“ I al sin Simpeltid maa jeg tilstaae, at denne Paragraph ikke har ringere Værd for mig end hvilkensomhelst anden Paragraph i Grundloven. Men tage vi de to sidste Ord bort af Paragraphen, er jeg bange for, at de fire første Ord snart vilde gaae samme Vej. Allerede for 1848 var jeg en afgjort Tilhænger af Lokammerystemet, og jeg har ikke siden haft Anledning til at forandre denne min Overbeviisning. Men for at et Lokammerystem skal kunne virke til Gavn for Staten, ere to Betingelser nødvendige, for det